

ความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล

ล้านนา ลำปาง โดยใช้กิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสาร

English Speaking Ability of Students at Rajamangala University of

Technology Lanna Lampang through Using

Communicating Language Activities

เบ็ญญา อินวรณ์^{1*} และ นงนุช ตั้งใจเจริญทรัพย์²

^{1*}คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา, ²คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา

Email: ^{1*}faipooh14@gmail.com, ²nongnootpeipei@gmail.com

Corresponding author, e-mail: faipooh14@gmail

Received: Aug 1, 2021, Accepted: Aug 30, 2021, Published: Aug 31, 2021

บทคัดย่อ

การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาการพัฒนาความสามารถทางด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา ลำปาง โดยใช้กิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสาร และเพื่อการสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา โดยใช้กิจกรรมภาษาเพื่อการสื่อสาร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้คือ นักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา ลำปาง ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1 (01-320-103) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 20 คน โดยใช้การเลือกหน่วยตัวอย่างแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แผนจัดการการเรียนรู้ แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ และแบบสำรวจพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษ การเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ การทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษก่อนการทดลอง การสังเกตพฤติกรรมการพูดของนักศึกษา และการทดสอบความสามารถด้านการพูดของนักศึกษาหลังทดลอง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ t-test และค่าเฉลี่ย

ผลการศึกษาพบว่า หลังจากนักศึกษาได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสาร นักศึกษามีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 คือ การพัฒนาความสามารถทางด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา โดยใช้กิจกรรมภาษาเพื่อการสื่อสาร หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และผลการสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดของนักศึกษาสามารถพูดภาษาอังกฤษด้านการสื่อสารเพิ่มขึ้นทุกระยะ โดยระยะที่ 5 มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด คือ 4.54 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 คือ การสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา โดยใช้กิจกรรมภาษาเพื่อการสื่อสาร มีการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น

คำสำคัญ: ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ, กิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสาร, การพูดภาษาอังกฤษ

Abstract

The purpose of the study is to investigate students' English speaking ability through using communicating language activities and the survey of students' behaviors in speaking English through using communicating language activities. The sample selected by using purposive sampling is 20 students enrolling in Fundamental English 1 (01-320-103) in the second semester of the academic year 2020 at Rajamangala University of Technology Lanna Lampang. The instruments used in this study are lesson plans, English speaking ability tests and a survey of students' behaviors in speaking English. The data are analyzed by using the T-test and mean.

The findings revealed that after the students were taught through using communicating language activities. The students' English speaking ability was higher at the 0.05 level which was based on the hypothesis 1 which was the development of English speaking ability of students through using communicating language activities. The post-test score, in either case, was higher than that of the pre-test. The results of the survey of students' behaviors in speaking English were increasing in every level which was 4.54 at the highest level in the fifth level which was based on the hypothesis 2 which was increasing in the development of English speaking ability.

Keywords: English speaking ability, communicating language activities, English speaking

ความสำคัญของปัญหาของการวิจัย

ภาษาอังกฤษมีบทบาทในฐานะเป็นภาษาสากล การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน เป็นการพัฒนาทั้ง 4 ทักษะ คือทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน ซึ่งทักษะทั้ง 4 ทักษะที่กล่าวมานั้น ทักษะการพูดเป็นทักษะ ที่สำคัญที่สุด เนื่องจากเป็นทักษะที่แสดงให้เห็นว่า ผู้พูดมีความรู้ในภาษาอย่างชัดเจน และ เนื่องจากทักษะการพูดเป็นการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ และความรู้อีกในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน การที่ผู้เรียนใช้ภาษาได้ไม่ดี เพราะผู้เรียนไม่ได้อยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร ขาดความคล่องแคล่วในโครงสร้างทางภาษาและสำนวนต่างๆ และขาดความเข้าใจในสภาพความเป็นจริงทางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา (Shumin 1997:8) การเรียนภาษาจึงเป็นสิ่งสำคัญยิ่งที่ต้องเร่งพัฒนาความสามารถทางภาษาให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น (ณรงค์ ชุ่มทอง, 2558: 21) เนื่องจากในยุคประชาคมอาเซียนนั้น ได้กำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารในกลุ่ม

อาเซียน ดังที่ได้ระบุไว้ในกฎบัตรอาเซียนข้อ 34 บัญญัติว่า “The working language of ASEAN shall be English” (กระทรวงการต่างประเทศ กรมอาเซียน, 2556: 68) โดยเตรียมความพร้อมในด้านภาษาอังกฤษ มีการจัดอบรมภาษาอังกฤษแก่บุคลากรไม่ว่าจะเป็นหน่วยงานของภาครัฐหรือเอกชน และต่างให้ความสนใจกับทักษะความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ (ข้าวสด, 2558: 2) ซึ่งเป็นคุณสมบัติที่เชื่อว่าจะเอื้อประโยชน์ให้หน่วยงานและองค์กร เช่น การรับสมัครเจ้าหน้าที่เข้าปฏิบัติงานราชการในหน่วยงานราชการหรือการรับสมัครพนักงานในบริษัทเอกชนนั้น มีการกำหนดให้ทักษะภาษาอังกฤษเป็นคุณสมบัติของผู้สมัคร ซึ่งจะเป็นผลดีต่อองค์กร และได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษในฐานะที่เป็นเครื่องมือในการพัฒนาศักยภาพของประเทศ จึงกำหนดนโยบายด้านการศึกษาที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดทักษะการสื่อสาร (Communication Skill) ส่งเสริมกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร โดยการใช้ภาษาที่เป็นภาษากลางในการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ผู้เรียนต้องมีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศ ทั้ง 4 ทักษะคือ ฟัง พูด อ่านและเขียน ผู้เรียนต้องมีโอกาสใช้ภาษาและได้ฝึกฝนทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ทางด้านภาษาไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ และยังช่วยส่งเสริมให้วัฒนธรรมไทยเผยแพร่สู่สายตาคนทั่วโลก (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551: 210) การที่ผู้เรียนไม่มีโอกาสฝึกภาษาในห้องเรียนเลย ทำให้ผู้เรียนไม่มีความมั่นใจที่จะใช้ภาษานอกห้องเรียน ดังที่ Curran (1970 อ้างใน บุษบา สุวรรณโสภณ, 2539, หน้า 1) พบว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่ที่พยายามจะเรียนภาษาที่สอง มักประสบความวิตกกังวลและความหวาดกลัว เช่น กลัวจะทำผิด กลัวเพื่อนหัวเราะเยาะเมื่อตนเองพูดผิด จึงอายที่จะพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นผลที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความไม่มั่นใจในการพูด จากการศึกษาของ พิกุล ปิ่นแก้ว (2535) พบว่า ผู้เรียนส่วนมากไม่แสดงออกในกิจกรรมการเรียนที่ครูจัดขึ้น เนื่องจากผู้เรียนมักขาดความเชื่อมั่นในตนเองและรู้สึกกลัวที่จะพูดแสดงความคิดเห็นต่อหน้าเพื่อนทั้งชั้น

จากสภาพปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยเห็นความจำเป็นในการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารของนักเรียน ซึ่งจากการศึกษาเอกสารงานวิจัยและเอกสารเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ พบว่า กิจกรรมภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นสื่อประเภทวิชาการที่จะช่วยให้นักเรียนได้ฝึกทักษะภาษาอย่างหลากหลาย และเป็นการสร้างบรรยากาศ การเรียนรู้อันจะส่งผลให้นักเรียนที่มีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ นอกจากนี้กิจกรรมทางภาษาจะช่วยทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ที่มีความหมาย และสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้เป็นอย่างดี ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ จอห์นสันและมอร์โร (Johnson.1982 and Morrow.1981) ที่ว่า การให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติกิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสารเท่านั้นจะทำให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้ จากความสำคัญที่กล่าวมา ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะทำกิจกรรมทางภาษามาพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา ลำปาง

ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1 (01-320-103) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 20 คน โดยให้การเลือกหน่วยตัวอย่างแบบเจาะจง เพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกฝนและพัฒนาความสามารถของตนเองให้มากที่สุด ซึ่งการกระทำด้วยวิธีการต่างๆ ที่ผู้สอนเลือกนำมาประยุกต์ใช้ล้วนสามารถพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาได้ทั้งสิ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาความสามารถการพูดภาษาเพื่อการสื่อสารของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา ลำปาง ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1 (01-320-103) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 20 คน โดยให้การเลือกหน่วยตัวอย่างแบบเจาะจง โดยใช้กิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสาร
2. เพื่อการสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา โดยใช้กิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสาร

การทบทวนวรรณกรรม และแนวคิด

สมบัติ สิริคองคาสกุล (2539) ได้ศึกษาผลการสอนกลวิธีในการสื่อสารที่มีผลต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลปรากฏว่านักเรียนที่ได้รับการสอนกลวิธีในการสื่อสารมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ประสิทธิ์ กัลปพฤกษ์ (2542) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเขื่องในพิทยาคาร จังหวัดอุบลราชธานี ผลการศึกษาพบว่า การใช้กิจกรรมคู่ในชั้นเรียนทำให้นักเรียนมีการพัฒนาพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษ ในเรื่องความสนใจในการสื่อสาร ความพยายามที่จะสื่อสารโดยใช้ทั้งภาษาพูดและท่าทาง อยู่ในระดับดีมากและมีการพัฒนาระดับความสามารถทางทักษะการพูดภาษาอังกฤษในเรื่องความคล่องแคล่ว ความสามารถในการพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ คุณภาพของข้อความที่นำมาสื่อสารและสำเนียงในการพูดอยู่ในระดับมาก

ศศิลักษณ์ เกตุจรัส (2543) ได้ศึกษาการใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ่อทองวงษ์จันทร์วิทยาจังหวัดชลบุรี ผลการทดลองพบว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เอสโคลา (Escola. 1980 : 1985A – 1986A) ได้ศึกษาผลของการใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารที่มีผลต่อการพัฒนาการด้านทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้แบบทดสอบ Modern

Language Association – Cooperative Language Test โดยเปรียบเทียบผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชาวเยอรมัน ระดับ 2 และระดับ 4 ที่กำลังศึกษาในระดับอุดมศึกษาในมลรัฐแมริแลนด์ จำนวน 61 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 30 คน และกลุ่มควบคุม 31 คน โดยกลุ่มทดลองได้รับการฝึกทักษะการฟัง – พูด โดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร ส่วนกลุ่มควบคุมได้รับการสอนแบบปกติ ผลการศึกษาพบว่าความสามารถของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม พัฒนาการด้านทักษะฟัง – พูดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงให้เห็นว่าการใช้กิจกรรมภาษาเพื่อการสื่อสาร ทำให้นักเรียนมีพัฒนาการด้านการฟังและการพูดมากขึ้น

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

1. เอกสารเกี่ยวกับการพูดเพื่อการสื่อสาร

1.1 กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร

กิจกรรมภาษาเพื่อการสื่อสารนับว่าเป็นส่วนสำคัญที่สุด ในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร จอนห์สัน และ มอร์โร (Johnson.1982 and Morrow.1981) กล่าวว่า การให้นักเรียนฝึกปฏิบัติกิจกรรมภาษาเพื่อการสื่อสารเท่านั้น จึงจะทำให้นักเรียนสามารถสื่อสาร หมายถึง กิจกรรมที่นักเรียนมีจุดประสงค์และความต้องการที่จะสื่อสารซึ่งเกิดจากตัวนักเรียนเองโดยแสดงออกทางเนื้อหา (Content) มากกว่ารูปแบบ (Form) และสามารถเลือกใช้ภาษาแต่ละแบบได้ถูกต้อง

1.2 หลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร

ในปัจจุบันการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเน้นให้นักเรียนสามารถสื่อสารได้ สมิตรา อังวัฒนกุล (2540) กล่าวไว้ว่า องค์ประกอบสำคัญประการหนึ่งของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารคือ กิจกรรมในชั้นเรียนที่ให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกใช้ภาษาได้อย่างมีความหมาย ดังนั้นผู้สอนจึงจำเป็นต้องจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารขึ้น

1.3 การสอนทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร

การพูดเป็นองค์ประกอบสำคัญมากในการเรียนภาษา เนื่องจากการพูดทำให้ทราบว่าคุณพูดใช้ภาษาได้ถูกต้อง เหมาะสมกับสถานการณ์นั้น ๆ หรือไม่ การสอนทักษะการพูดในปัจจุบันจึงมุ่งเน้นให้นักเรียนใช้ทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารได้อย่างเหมาะสมในสถานการณ์จริง

1.4 แนวทางการจัดกิจกรรมการสอนทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร

ในการจัดกิจกรรมการสอนทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารนั้น นักเรียนจะต้องสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจว่าตนมีวัตถุประสงค์จะพูดอะไรกับใคร ที่ไหนและอย่างไรผู้สอนต้องส่งเสริมให้นักเรียนได้แสดงออกทางภาษาโดยใช้สถานการณ์ต่างๆโดยคำนึงถึงความสามารถในการสื่อความหมายให้ผู้ฟังเข้าใจได้อย่างถูกต้อง มีชีวิตความถูกต้องตามหลักไวยากรณ์เพียงอย่างเดียว

1.5 การวัดและประเมินผลทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

การวัดและประเมินผลการพูดภาษาอังกฤษ เป็นการตรวจสอบความรู้ความสามารถของนักเรียน สามารถทำได้หลายวิธีและสามารถดำเนินการได้ทั้งก่อนเรียน ระหว่างเรียนและหลังเรียน ทั้งนี้ควรให้สอดคล้องกับเนื้อหาสาระที่เรียนด้วย มีนักวิชาการหลายท่านได้เสนอไว้ดังนี้

2. ความสามารถด้านการพูด

แฮร์ริส (ศศลักษณ์ เกตุจรุง. 2543; อ้างอิงจาก Harris. 1988 : 81 – 82) กล่าวว่า ความสามารถด้านการพูด หมายถึง ความสามารถในการนำองค์ประกอบ 5 ประการมา

1. การออกเสียง (Pronunciation)
2. ไวยากรณ์ (Grammar)
3. คำศัพท์ (Vocabulary)
4. ความคล่องแคล่ว (Fluency)
5. ความเข้าใจ (Comprehension)

3. เกณฑ์วัดความสามารถด้านการพูด

นำวัดผลและประเมินผลด้านภาษาใดกำหนดเกณฑ์ในการทดสอบความสามารถด้านการพูดไว้หลายแบบ ดังนี้

3.1 J.L.D Clark เป็นระบบการให้คะแนนวัดความสามารถด้านการพูด

การออกเสียง (Pronunciation)

1. พูดยังไม่ดีและโต้ตอบยังไม่ได้
2. ออกเสียงผิด ๆ และพูดเข้าใจยาก
3. ออกเสียงผิดเป็นบางครั้งคราว
4. ออกเสียงถูกต้อง พูดได้

คำศัพท์ (Vocabulary)

1. ไขคำศัพท์ผิดและโต้ตอบไม่ได้
2. ไขคำศัพท์ผิดบ่อย ๆ แต่ไขศัพท์ในสถานการณ์ได้
3. สื่อความหมายได้เป็นส่วนใหญ่ ไขคำศัพท์ได้เหมาะสม
4. ไขคำศัพท์ได้เหมาะสมในทุกสถานการณ์

ไวยากรณ์ (Grammar)

1. ไขโครงสร้างไวยากรณ์ผิด ไม่สามารถสื่อสารได้
2. ไขไวยากรณ์เบื้องต้นผิด วลีถูกต้องบาง
3. ไขโครงสร้างทางไวยากรณ์ได้ถูกต้องแต่มีข้อผิดพลาดเล็กน้อย

4. ไม่มีข้อผิดพลาด ทั้งในการใช้คำศัพท์หรือโครงสร้าง

ความคล่องแคล่ว (Fluency)

1. พูดแลงหยุดนาน พูดไม่จบประโยคหรือโต้ตอบไม่ได้
2. พูด ๆ แลงพูดต่อไม่ได้ พยายามพูดต่อไปโดยเริ่มต้นใหม่
3. สนทนาเป็นธรรมชาติและต่อเนื่องบางครั้งยังติดตะกุกตะกัก
4. บทสนทนาเป็นธรรมชาติหยุดบางเช่นเดียวกับเจ้าของภาษา

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

นักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา ลำปาง ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1 (01-320-103) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 20 คน โดยใช้การเลือกหน่วยตัวอย่างแบบเจาะจง

2. ระยะเวลาในการทดลอง

ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 ใช้เวลาทดลอง 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง รวมทั้งหมด 10 ชั่วโมง

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล มีดังนี้

- 1) แผนการสอนจำนวน 5 แผน
- 2) แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา
- 3) แบบสังเกตพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา

4. ขอบเขตเนื้อหา

แผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสารมีทั้งหมด 5 แผน ขั้นตอน การสร้างดังนี้

- ศึกษารายละเอียด วิเคราะห์เนื้อหาและจุดประสงค์รายวิชาตามหลักสูตรระดับอุดมศึกษา พ.ศ.2558 และเกณฑ์มาตรฐานที่เกี่ยวข้อง

- ดำเนินการศึกษา ค้นคว้า เนื้อหาเอกสารเกี่ยวกับกิจกรรมทางภาษา

- นำแผนการสอนทั้ง 5 แผน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบเพื่อพิจารณาในเรื่องความถูกต้องเหมาะสมของเนื้อหาและความสอดคล้องกับจุดประสงค์และกิจกรรมทางการเรียนการสอน

5. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการทำการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลตามขั้นตอน ดังนี้

5.1 ทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนการทดลอง (pre-test) โดยใช้ เวลา 2 ชั่วโมง

5.2 นำแผนการจัดการเรียนรู้ซึ่งได้รับการตรวจสอบคุณภาพแล้ว ให้กับกลุ่มตัวอย่างเป็นเวลา 5 สัปดาห์

5.3 ระหว่างทดลอง ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสังเกตพฤติกรรมของนักศึกษา โดยสังเกต 5 ระยะคือ ขณะทดลองตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 2 3 4 และ 5

5.4 ทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน หลังการทดลอง (post -test) ใช้ เวลา 2 ชั่วโมง โดยใช้แบบทดสอบชุดเดียวกับการสอบก่อนการทดลอง

6. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลมีวิธีการดำเนินการดังนี้

6.1 เปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการทดลอง โดย นำผลคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบวัดความสามารถมาหาค่า t - test วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ คอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS

6.2 นำผลข้อมูลจากแบบสังเกตพฤติกรรม ด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนมาคำนวณ หาค่าเฉลี่ยเปรียบเทียบเป็นระยะ 5 ระยะ โดยมีเกณฑ์การแปลความหมายของค่าเฉลี่ย ดังนี้

ระดับค่าเฉลี่ย	4.51 – 5.00	หมายถึง มีความสามารถมากที่สุด
	3.51 – 4.50	หมายถึง มีความสามารถมาก
	2.51 – 3.50	หมายถึง มีความสามารถปานกลาง
	1.51 – 2.50	หมายถึง มีความสามารถน้อย
	1.00 – 1.50	หมายถึง มีความสามารถน้อยที่สุด

ผลการวิจัย

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลของการวิเคราะห์ในครั้งนี้ เป็นการศึกษากาการใช้กิจกรรมของภาษาเพื่อการสื่อสาร เพื่อพัฒนาความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา ลำปาง ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 จำนวน 20 คนที่ ลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1 ในภาคการศึกษา 1/2563 ใช้เวลาทดลอง 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง รวม 10 ชั่วโมง ผู้วิจัยขอเสนอผลการทดลองและผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

1. ผลการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษา
2. การสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระหว่างเรียนโดยใช้กิจกรรมภาษาเพื่อการสื่อสาร ผลการวิเคราะห์นำเสนอ ดังนี้

ตารางที่ 1 การเปรียบเทียบคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา ลำปาง ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ก่อนและหลังการเรียนโดยใช้กิจกรรมภาษาเพื่อการสื่อสาร

ความสามารถของการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	N	$\bar{X}$	S.D.	t
ก่อนได้รับการสอนด้วยกิจกรรมทางภาษา	20	5.50	1.19	-21.466*
หลังได้รับการสอนด้วยกิจกรรมทางภาษา	20	12.85	1.81	

*P < .05

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตารางที่ 1 เมื่อเปรียบเทียบคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ก่อนและหลังกิจกรรมทางภาษา ปรากฏว่า คะแนนเฉลี่ยทางการพูดด้านภาษาอังกฤษหลังเรียนแตกต่างจากคะแนนเฉลี่ยของคะแนนความสามารถด้านการพูด ก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

เนื่องจากข้อสอบมี 2 ตอน ผลของการทดสอบสามารถแยกให้เห็นแต่ละตอน ดังตารางที่ 2

จากตารางที่ 2 พบว่าแบบทดสอบตอนที่ 1 ซึ่งเกี่ยวกับการถามตอบข้อมูลส่วนตัวประกอบด้วยคำถามที่นักศึกษาได้รับการฝึกฝนระหว่างการทดลองจำนวน 10 ข้อ คะแนนเต็ม 10 คะแนน พบว่าความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังการทดลองเพิ่มขึ้น โดยมีคะแนนเฉลี่ยก่อนทดลอง เป็น 3.75 และ 8.80 หรือคิดเป็นร้อยละ 37.5 และ 88.0 ตามลำดับโดยมีค่าเฉลี่ยเพิ่มขึ้นเป็น 5.05 หรือคิดเป็นร้อยละ 50.5 เมื่อพิจารณาเป็นรายบุคคล พบว่า นักศึกษาทุกคนมีความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นโดยมีผลต่างของคะแนนต่ำสุดและคะแนนสูงสุดเป็น 2.00 และ 7.00 ตามลำดับ

ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้กิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสาร

ลำดับ ที่	คะแนน ตอนที่ 1		ผลต่าง	คะแนน ตอนที่ 2		ผลต่าง	รวมคะแนน ทั้ง 2 ตอน		ผลต่าง
	ก่อน (10)	หลัง (10)		ก่อน (5)	หลัง (5)		ก่อน (15)	หลัง (15)	
1	3	9	6	2	3	1	5	12	7
2	2	9	7	2	4	2	4	13	9
3	4	8	4	2	5	3	6	13	7

ลำดับ ที่	คะแนน ตอนที่ 1		ผลต่าง	คะแนน ตอนที่ 2		ผลต่าง	รวมคะแนน ทั้ง 2 ตอน		ผลต่าง
	ก่อน (10)	หลัง (10)		ก่อน (5)	หลัง (5)		ก่อน (15)	หลัง (15)	
4	5	10	5	2	3	1	7	13	6
5	5	9	4	1	3	2	6	12	6
6	3	10	7	1	3	2	4	13	9
7	4	7	3	1	5	4	5	12	7
8	3	6	3	1	3	2	4	9	5
9	5	1	5	3	5	2	8	15	7
10	5	10	5	2	5	3	7	15	8
11	4	6	2	1	3	2	5	9	4
12	4	10	6	2	5	3	6	15	9
13	4	8	4	1	4	3	5	12	7
14	3	10	7	3	5	2	6	15	9
15	3	10	7	3	5	2	6	15	9
16	2	8	6	2	4	2	4	12	8
17	4	9	5	1	4	3	5	13	8
18	5	9	4	2	3	1	7	12	5
19	3	8	5	1	4	3	4	12	8
20	4	10	6	2	5	3	6	15	9
รวม	75	176	101	35	81	46	110	257	147
ค่าเฉลี่ย	3.75	8.80	5.05	1.75	4.05	2.30	5.50	12.85	7.35

ตอนที่ 2 แบบทดสอบเกี่ยวกับการสนทนาเป็นคู่ ตามเงื่อนไขของสถานการณ์ต่าง ๆ ที่กำหนดไว้โดยให้นักศึกษาเลือกคู่ก่อนแล้วจึงจับสลากเลือกสถานการณ์ คะแนนเต็ม 5 คะแนน ปรากฏว่า คะแนนเฉลี่ยความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษให้นักศึกษาหลังการทดลองเพิ่มขึ้น

ตารางที่ 2.1 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษา ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้กิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยแบ่งแยกการทดสอบออกเป็น 2 ตอน

แบบทดสอบ	คะแนนก่อน (Pre-Test)		คะแนนหลัง (Post-Test)		t
	Mean	S.D.	Mean	S.D.	
ตอนที่ 1	3.75	0.97	8.80	1.32	-15.384
ตอนที่ 2	1.75	0.72	4.05	0.89	-12.836

โดยข้อมูลทั้ง 2 ตอนสามารถสรุปได้ว่า การใช้กิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสาร สามารถช่วยพัฒนาความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาได้ดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้และจากข้อมูลยังพบว่า นักศึกษาได้คะแนนจากแบบทดสอบตอนที่ 1 สูงกว่าตอนที่ 2 ซึ่งหมายความว่า นักศึกษามีความสามารถในการให้ข้อมูลส่วนตัวมากกว่าการใช้ภาษา ตามสถานการณ์ต่าง ๆที่กำหนดไว้แต่เนื่องจาก ข้อสอบตอนที่ 1 มี 10 คะแนน ตอนที่ 2 มี 5 คะแนน เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยที่เพิ่มขึ้นคิดเป็นร้อยละ จะพบว่าค่าเฉลี่ยเพิ่มขึ้น ตอนที่ 2 เพิ่มขึ้นมากกว่าตอนที่ 1 แสดงว่า การใช้ภาษาตามสถานการณ์มีการพัฒนาการมากกว่า การให้ข้อมูลส่วนตัว

จากตารางที่ 3 พบว่า นักเรียนมีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ เพิ่มขึ้นโดยลำดับ ดังนี้ ระยะที่ 1 อยู่ในปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ย 3.44 ระยะที่ 2 ถึงระยะที่ 4 อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ย 3.74, 4.14 และ 4.35 ตามลำดับ ระยะสุดท้ายคือระยะที่ 5 อยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเป็น 4.54

สรุปได้ว่าการใช้กิจกรรมภาษาเพื่อการสื่อสารสามารถพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาทุกระยะสอดคล้องกับสมมติฐานของการวิจัย

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ยของระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาโดยใช้กิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสาร

ที่	พฤติกรรม	ค่าเฉลี่ย				
		ระยะ 1	ระยะ 2	ระยะ 3	ระยะ 4	ระยะ 5
1	มีความรับผิดชอบ ร่วมมือและช่วยเหลือให้การทำกิจกรรมดำเนินไปด้วย ความราบรื่น	3.59	3.90	4.42	4.50	4.76

ที่	พฤติกรรม	ค่าเฉลี่ย				
		ระยะ 1	ระยะ 2	ระยะ 3	ระยะ 4	ระยะ 5
2	มีความเชื่อมั่นในตนเองในขณะที่ทำกิจกรรมการพูด	3.31	3.58	4.05	4.22	4.36
3	มีความกระตือรือร้นในการทำกิจกรรมไม่รู้สึกร่างหรือเบื่อในขณะที่เพื่อนปฏิบัติกิจกรรม	3.15	4.10	4.36	4.80	4.85
4	มีความคล่องแคล่วในการพูดสนทนา	3.45	3.55	4.02	4.20	4.30
5	สามารถพูดสนทนาโต้ตอบได้	3.26	3.78	4.15	4.25	4.48
6	สามารถแสดงท่าทางและมีการเคลื่อนไหวประกอบการพูด	3.76	3.40	3.69	4.15	4.45
7	สามารถปฏิบัติกิจกรรมได้รวดเร็วทันเวลา	3.62	3.92	4.26	4.36	4.60
ค่าเฉลี่ย		3.44	3.74	4.14	4.35	4.54
ระดับความสามารถ		ปานกลาง	มาก	มาก	มาก	มากที่สุด

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสารของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา ลำปาง สรุปผลได้ดังนี้

1. ผลการประเมินความสามารถ ในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาจาก แบบทดสอบก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 แสดงว่านักศึกษามีพัฒนาการด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร หลังจากการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสาร

2. จากผลการสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาในระหว่างทดลองตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 , 2, 3, 4 และ 5 รวม 5 ระยะ พบว่า เมื่อนักศึกษาได้รับการฝึกพูดภาษาอังกฤษด้วยกิจกรรมทางภาษาแล้ว นักศึกษามีการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษด้านการสื่อสารเพิ่มขึ้นทุกระยะ กล่าวคือ ระยะที่หนึ่งมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ย 3.44 ส่วนระยะที่ 2 ถึงระยะที่ 4 มีค่าเฉลี่ยในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยตามลำดับ คือ 3.74 , 4.14 , 4.35 ระยะที่ 5 มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเป็น 4.54

การอภิปรายผล

จุดมุ่งหมายของการวิจัยในครั้งนี้ เพื่อศึกษาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสารของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา ลำปาง ซึ่งทดลองรวม 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง รวม 10 ชั่วโมง ปรากฏว่าผลการทดลองเป็นไปตามจุดมุ่งหมายของการทดลองคือ การใช้กิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสารสามารถพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาให้สูงขึ้น ผลข้างต้นอาจมาจากองค์ประกอบหลายประการ โดยมีประเด็นสำคัญที่จะนำมาอภิปราย ดังนี้

กิจกรรมทางภาษาที่ใช้ทดลอง ส่งผลให้นักศึกษามีความสามารถ ในการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น เนื่องจากเหตุผลต่อไปนี้

1. นักศึกษาได้รับการฝึกสนทนาเป็นภาษาอังกฤษในสถานการณ์เหมือนจริง เนื่องจาก รูปแบบกิจกรรมทางภาษาต่าง ๆ ผู้วิจัยได้กำหนดสถานการณ์ เลียนแบบสถานการณ์ที่ใช้จริงในชีวิตประจำวัน เช่น การแนะนำตนเอง การถามทิศทาง เป็นต้น เป็นการฝึกให้นักศึกษาค้นเคยและมีความสามารถใช้ภาษาในการสื่อสาร อย่างมีความหมายในสถานการณ์จริง ทำให้นักศึกษามีความมั่นใจในการพูดว่า จะพูดอะไรและใช้ภาษาอย่างไรในสถานการณ์นั้น ๆ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ วิลกิน (Wilkins. 1974 : 170) ที่กล่าวว่า สิ่งสำคัญในการสอนภาษาเพื่อการสื่อความหมายคือ การให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกใช้ภาษาที่เรียน โดยมุ่งให้นักศึกษาสามารถสื่อสารได้ในสถานการณ์ที่เป็นจริง
2. กิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสารที่ใช้ในการทดลอง มีรูปแบบที่ส่งเสริมให้นักศึกษาได้ฝึกการใช้ภาษาหลายรูปแบบและได้รับประสบการณ์ ในการร่วมปฏิบัติกิจกรรมที่หลากหลาย แต่ละกิจกรรมมีการใช้สถานการณ์ที่แตกต่างกันตามโครงสร้างทางภาษาประกอบด้วยกิจกรรมคู่ (Pair Work) เช่น การแลกเปลี่ยนข้อมูล การสัมภาษณ์ กิจกรรมกลุ่ม เช่น การแสดงบทบาทสมมติ นักศึกษาต้องทำงานร่วมกัน ทำให้นักศึกษายอมรับความคิดเห็นซึ่งกันและกันทำให้มีประสบการณ์ในการทำงานร่วมกับผู้อื่น ในการปฏิบัติกิจกรรมนอกจากนักศึกษาจะสื่อสารด้วยการพูดแล้วนักศึกษายังสื่อสารด้วยวิธีการอื่น ๆ เช่น การใช้สีหน้า ท่าทาง ซึ่งตรงกับแนวคิดของพอลตัน (Paulston. C.B. & Selekman, H.R. 1978) ที่กล่าวว่า การพูดเพื่อการสื่อสาร มิได้เป็นเพียงการแสดงออกทางการพูดแต่อย่างเดียว แต่ยังรวมถึงพฤติกรรมที่ไม่ใช่คำพูดด้วย ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของการสื่อสาร
3. กิจกรรมทางภาษาเหมาะสมกับระดับความรู้ ความสามารถของนักศึกษาและสอดคล้องกับหลักสูตร ในการเลือกกิจกรรมทางภาษานี้ ผู้วิจัยเลือกโดยคำนึงถึง ความเหมาะสมกับเนื้อหาในหลักสูตร ระดับอายุ ความสนใจ และท้าทายความสามารถของผู้เรียนโครงสร้างภาษาที่ใช้ในการทดลอง สอดคล้องกับเนื้อหาทางภาษา ที่กำหนดตามบทเรียนปกติ

จากเหตุผลข้างต้น กล่าวได้ว่า กิจกรรมมีบทบาทอย่างมากต่อกระบวนการเรียนการสอน เนื่องจากทำให้นักศึกษามีโอกาสแสดงออกทางภาษาและสามารถนำความรู้ที่มีอยู่มาใช้ อย่างมีความหมาย จุดมุ่งหมายของการจัดกิจกรรม มุ่งให้นักศึกษาสามารถสื่อสารได้ นักศึกษาจึงได้ฝึกปฏิบัติกิจกรรมตามสถานการณ์ เพื่อสร้างความจำเป็นและความต้องการที่จะสื่อสาร วัย และความสนใจของนักศึกษาทำให้เกิดความท้าทาย และกระตุ้นให้นักศึกษาต้องการปฏิบัติกิจกรรมส่งผลให้นักศึกษาพัฒนาการเรียนรู้ นอกจากนี้กิจกรรมทางภาษายังช่วยทำให้เกิดความร่วมมือและความสัมพันธ์อันดีในห้องเรียนอีกด้วย

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1. การสอนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสารระยะแรกนักศึกษาอาจยังไม่คุ้นเคย อาจารย์ควรให้โอกาสนักศึกษาในการปรับตัว และเสริมแรงให้นักศึกษามีความกล้าที่จะใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร

1.2. ในการปฏิบัติกิจกรรมอาจารย์ควรอธิบายให้นักศึกษาเข้าใจวิธีการอย่างชัดเจน เพื่อให้ นักศึกษาสามารถปฏิบัติกิจกรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.3. ในการเรียนการสอนอาจารย์ควรใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนเพื่อสร้างความคุ้นเคยในการฟัง และพูดภาษาอังกฤษ ทำให้นักศึกษากล้าที่จะพูดเป็นภาษาอังกฤษ และมีความคล่องแคล่วในการใช้ ภาษาโต้ตอบกับอาจารย์และเพื่อนในชั้นเรียนมากขึ้น

1.4. สื่อและอุปกรณ์ที่ใช้ในการสอน ควรมีการจัดการเตรียมตามลำดับการใช้ก่อนหลังให้ชัดเจน เพื่อความสะดวกในการใช้และควร ฝึกใช้ให้คล่องก่อนดำเนินการสอน

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาค้นคว้าการพัฒนาความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมทาง ภาษาเพื่อการสื่อสารกับนักศึกษาสาขาอื่นๆบ้าง

2.2 ควรมีการศึกษาค้นคว้าและทดลองใช้วิธีการวัดความสามารถด้วยวิธีอื่นควบคู่กันไปด้วยเพื่อ เปรียบเทียบกัน

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงการต่างประเทศ กรมอาเซียน. (2556). *ASEAN mini book*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ.

กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ:

โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.

- ข่าวสด. (2558). ภาษาอังกฤษ. ข่าวสด, 2. 24 กันยายน 2558.
- เฉลิม ทองนวล. (2557). *เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร*. กรุงเทพฯ: ไฮเอ็ดพับลิชชิง.
- ชุลีพร เพียรช่าง. (2544). *การศึกษาผลการอบรมครูเรื่องการสอนทักษะการพูดโดยใช้กิจกรรมภาษาเพื่อการสื่อสารของครูภาษาอังกฤษโรงเรียนเซนต์โยเซฟคอนเวนต์*. สารนิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ณรงค์ข่มทอง. (2558, 24 กันยายน). *ผู้เรียนและสังคมได้อะไรจากนโยบาย “ลดเวลาเรียนเพิ่มการเรียนรู้”*. มติชนรายวัน, 21.
- บุษบา สุวรรณโสภณ. (2539). *การลดความวิตกกังวลของผู้เรียนทักษะการพูดภาษาภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมที่เน้นจิตพิสัย*. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ประนอม สุรัสวดี. (2545). *กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ประสิทธิ์ กัลปพฤกษ์. (2542). *การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยการใช้กิจกรรมคู่*. การศึกษาค้นคว้าอิสระปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- พิกุล ปิ่นแก้ว. (2539). *ทักษะเชิงปฏิสัมพันธ์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนโดยวิธีการเรียนรู้แบบสหการในชั้นเรียนวิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย*. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ศศิลักษณ์ เกตุจรุง. (2543). *การใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ่อทองวงษ์จันทร์วิทยาจังหวัดชลบุรี*. สารนิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สมบัติ สิริคองคาสกุล. (2539). *ผลของการสอนกลวิธีในการสื่อสารที่มีต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3*. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมิตรา อังวัฒนกุล. (2540). *แนวคิดและเทคนิควิธีการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 3, กรุงเทพมหานคร.
- แสงระวี ดอนแก้วบัว. (2558). *ภาษาศาสตร์สำหรับครูสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Carroll, C. (1980). *Towards task-based language learning*. In C. Cardin and D. Murphy (eds) Englewood Cliffs NJ: Prentice Hall.
- Escola, Y.H. (1980). *Certain Effects of Selected Activities of Communicative Competence Training on the Development of German: A Case Study*. *Dissertation Abstracts International*.

- Grant, N. (1988). *Making the Most of Your Textbook*. London: Longman.
- Harmer, J. (1982). What is communicative?. *ELT journal*, 36(3), 164-168.
- Harris, B. (1988). *Key words: A history of debriefing in social psychology*. In J. G. Morawski (Ed.), *The rise of experimentation in American psychology* (pp. 188–212). Yale University Press.
- Johnson, K. (1982). *Communicative Syllabus Design and Methodology*. Oxford: Pergamon Press.
- Juhana, J. (2012). Psychological factors that hinder students from speaking in english class. *Journal of education and practice*, 3(12), 91-99.
- Krashen, S.D. (1984). *Principle and practice in second language acquisition*. Oxford: Pergamon Press.
- Krashen, S.D., & Terrell, T.D. (1983). *The natural approach: Language acquisition in the classroom*. Hayward, CA: Alemany Press.
- Littlewood, W. (1981). *Drama Techniques in Language Learning*. Cambridge University Press.
- Morrow, K. (1981). *Principles of Communication Methodology in Communication in the Classroom*. Longman: Longman Group.
- Nunan, D. (1991). Communicative tasks and the language curriculum. *TESOL quarterly*, 25(2), 279-295.
- Paulston, C.B., & Selekman, H.R. (1978). “*Interaction Activities in the Foreign Classroom, or How to Grow a Tulip-Rose,*” in *Developing Communication Skills*.
- Savignon, S.J. (1983). *Communicative competence: Theory and classroom practice*. New York: McGraw Hill.
- Shumin, K. (1997). Factors to Consider: Developing Adult EFL Students' Speaking Abilities. *English Teaching Forum*, 35(3), 8.
- Taylor, J.L., & Walford, R. (1972). *Simulation in the classroom*. Harmondsworth. Penguin Books.
- Wilkins, D.K. (1974). *Language as communication*. New York: McGraw Hill.